

РЕШЕНИЕ

№ 1461

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 07.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **7687** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н Ц., [улица], представлявано от Д. И. И., чрез адв. М. П. Ч., срещу Решение № Ж-483 от 10.07.2020 г. на Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР), с което е прекратено административното производство, образувано по жалба, вх. № Е-13-262-71/15.05.2020 г. на [фирма] срещу Е. Юг ЕАД. В жалбата се сочи, че оспореното решение е незаконосъобразно поради противоречие с материалния закон, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и несъответствие с целите на закона. Твърди се, че от страна на административния орган е допуснато нарушение на процедурата, предвидена в чл. 88, ал. 5-7 от Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производителите и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи. КЕВР не е изисквала предварителна информация за обекта и не е дадена възможност на жалбоподателя да я представи. Е. дружество не притежава правомощия да извършва преценка дали даден строеж представлява сграда или не. Тази преценка се извършва от други компетентни органи и в друго производство, провеждащо се по ЗУТ. Соочи, че обектът отговаря на изискванията, регламентирани в чл. 24, т. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ). Посочва, че в имота освен зарядната колонка,

съществува и обслужваща сграда, която не е преместваем обект и е присъединена към Е.. Изложени са подробни съображения, аргументиращи поддържаната теза. Искането до съда е оспореното решение да бъде отменено и върнато на КЕВР със задължителни указания по прилагане на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния му представител адв. Ч., поддържа жалбата и излага доводи за незаконосъобразност на оспорения акт. Депозирани са писмени бележки, в които са изложени доводи, подкрепящи твърденията в жалбата. Цитирана е и съдебна практика на ВАС. Претендира разноски, съобразно представен списък на разноските по делото по реда на чл. 80 от ГПК.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, чрез процесуалния му представител юрк. Б., моли жалбата да бъде отхвърлена. Счита, че оспореното решение на КЕВР е правилно и законосъобразно, издадено от компетентен орган в рамките на неговите правомощия. Подробни съображения са изложени в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение и е направено възражение за прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Заинтересованата страна – [фирма], се представлява от юрк. Р., който оспорва жалбата като неоснователна, като в тази връзка по делото е депозирано писмено становище. Не е направено искане за присъждане на разноски по делото.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител и не взима становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство пред КЕВР е образувано по жалба вх. № Е-13-262-71/15.05.2020 г., подадена от [фирма] срещу действия на лицензирания оператор на разпределителната мрежа [фирма].

По жалбата е образувана преписка и извършена проверка на основание чл. 142 и чл. 143 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, като във връзка с това КЕВР е изпратила жалбата на енергийния оператор по компетентност. Предмет на жалбата е отказът за издаване на становище с писмо изх. № 8632933-1/12.03.2020 г. от [фирма] с мотив, че в недвижимия имот не съществува присъединена към електроразпределителната мрежа сграда.

От съдържанието на становището се установява, че [фирма] е подало Заявление № 8632933 на 27.02.2020 г. за проучване на условията и начина за присъединяване на Ф. до 30 kWp при условията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ. Заявеният срок за въвеждане в експлоатация на Ф. е м.07.2020 г. Посочва се, че с писмо изх. № 8632933-1/12.03.2020 г. е прекратило процедурата за присъединяване с мотив, че в недвижимия имот не съществува присъединена към електроразпределителната мрежа сграда.

Административното производство приключва с постановяване на Решение № Ж-483 от 10.07.2020 г. на Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР), с което на основание чл. 22, ал. 1 и ал. 7 от Закона за енергетиката, вр. с чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 за лицензиране на дейностите в енергетиката производството е прекратено административното производство, образувано по жалба вх. № Е-13-262-71/15.05.2020 г. на [фирма] срещу [фирма], като е прието, че жалбата на [фирма] е неоснователна.

По делото за изясняване на спора е изслушана и приета от съдата, като неоспорена от страните по делото комплексна съдебно-техническа експертиза (КСТЕ) изготвена от

вещи лица – Б. Н. и К. Б.. Експертизата е приета от съда като изготвена въз основа на приобщения доказателствен материал, както и допълнителните разяснения и поясненията, направени от вещите лица в открито съдебно заседание. Заключение на същата ще бъде обсъдено от съда в мотивната част на решението.

По делото са приети освен приобщените с административната преписка доказателства и други такива представени от страните.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Решение № Ж-483 от 10.07.2020 г. е връчено на жалбоподателя на 14.07.2020 г. Жалбата, с която се оспорва решението, подадена с входящ номер на КЕВР е от 28.07.2020 г., в рамките на срока за оспорване по чл. 149, ал. 1 от АПК. [фирма] е активно легитимирано да обжалва лице, адресат на оспорения индивидуален административен акт и по този начин са накърнени интересите му.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт – Решение № Ж-483 от 10.07.2020 г. на КЕВР, е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма.

В съответствие с чл. 22, ал. 1, т. 2 от Закона за енергетиката, КЕВР разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, като в съответствие с ал. 5 когато Комисията приеме жалба за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г.). В случая, изискванията на Наредбата – чл. 144 и сл. са спазени – изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието процесното решение.

Относно доводите, изложени в жалбата за допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила и по-конкретно на тези, визираны в чл. 88 от Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производителите и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи, съдът намира същите за неоснователни по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 116, ал. 1 от ЗЕ операторът на електропреносната мрежа, съответно операторът на електроразпределителна мрежа, е длъжен да присъедини всеки обект на производител на електрическа енергия, разположен на съответната територия, за който производителят: 1./ е сключил писмен договор за присъединяване по цена за присъединяване, определена съгласно съответната наредба по чл. 36, ал. 3; 2./ е изпълнил своите задължения по договора по т. 1 и нормативните изисквания за присъединяване към електропреносната или електроразпределителната

мрежа; 3./ има изградени електрически уредби в границите на собствения си имот или на имота, в който има право да строи, отговарящи на техническите норми и на изискванията за безопасна работа, и 4./ е сключил договор за достъп по чл. 84, ал. 2.

Присъединяването на обекти за производство на електрическа енергия е регламентирано в Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи (Наредба № 6), глава пета, раздел II "Присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по реда на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ".

Подробната регламентация на реда за присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по реда на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ се съдържа в Глава пета, Раздел II от Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи (Наредба № 6, Наредбата). Съгласно чл. 87 от Наредбата лицето, което предвижда да изгражда обект за производство на електрическа енергия, отговарящ на условията на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ, подава към оператора на съответната разпределителна мрежа писмено искане за проучване на условията и начина на присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници. То следва да е титуляр на право на собственост върху имот, в който се предвижда да бъдат изградени обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии, както и да е заплатило цена за проучване на условията и реда на присъединяване по ценоразписа на услугите на съответния мрежови оператор. Съгласно чл. 88, ал. 3 операторът на разпределителната мрежа може да поиска допълнителна информация за характеристиките на присъединявания обект, като лицето, поискало проучването, е длъжно да я предостави в 14-дневен срок. В противен случай, както и ако не отстрани непълнотите и несъответствията в предвидения срок, процедурата по присъединяване на обекта се прекратява (ал. 7). Операторът на разпределителната мрежа може мотивирано да откаже да присъедини обекта към съответната мрежа в заявения срок за въвеждане на централата в експлоатация и да предложи нов срок за договаряне (чл. 90, ал. 1 от Наредбата). Съгласно чл. 91 от Наредбата в приложимата редакция операторът на разпределителната мрежа извършва проучване, определя условията, изготвя и предоставя писмено становище за присъединяване на лицето, подало искане за присъединяване, в срок до 14 дни от датата на постъпване на искането. Лицето, получило становището, може да обжалва предложените условия за присъединяване пред КЕВР при условията и по реда на чл. 22 ЗЕ.

Видно от гореизложеното, законодателят е предоставил възможност на операторът в случай на подадено искане за присъединяване - да прекрати процедурата (чл. 88, ал. 7), мотивирано да откаже присъединяване (чл. 90, ал. 1), или да определи условията, като предостави писмено становище за присъединяване на лицето (чл. 91, ал. 1). Няма вменено задължение за последния изрично да събира допълнителна информация и да изисква допълнителни документи от заявителя, каквито доводи са изложени в жалбата и писмените бележки, и това е така, тъй като видно от цитираните по-горе норми е използвана думата „може“, която предоставя право на избор на оператора. С оглед на изложеното, съдът намира, че операторът, като е избрал, след преглед на

документацията към заявлението, една от предвидените в Наредбата възможности – да прекрати производството по процедурата, не е допуснал нарушение от категорията на съществените, което КЕВР е следвало да съобрази.

Относно спорът по същество, съдът намира, че същия се свежда до това дали в процесния имот съществува сграда и дали същата може да покрие изискването по смисъла на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ.

Разпоредбата на чл. 23 от Закона за енергията от възобновяеми източници предвижда, че лицата, които желаят да изградят енергиен обект за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници или да извършат разширение на съществуваща електрическа централа или да увеличат инсталираната електрическа мощност на централа за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници, подават до оператора на съответната електрическа мрежа заявления за присъединяване в посочени от тях райони, одобрени по чл. 22, ал. 5. В ал. 2 е посочено, че заявления по ал. 1 се подават след одобряване на електрическите мощности, които могат да бъдат предоставяни за присъединяване, до приключване на едногодишния период по чл. 22, ал. 5.

Операторът на съответната електрическа мрежа разглежда заявленията по реда на постъпването им и с мотивирано становище се произнася по допустимостта на всяко заявление в срок 14 дни от постъпването му. След изчерпване на одобрените електрически мощности за съответния район операторът на електрическа мрежа връща подадените и неразгледаните заявления, което се смята за мотивиран отказ за присъединяване съгласно чл. 117, ал. 4 от Закона за енергетиката.

Според чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ разпоредбата на чл. 23 /общият ред/ не се прилага за енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии. Тези обекти се ползват от преференциите по чл.31 и чл.32.

В настоящия случай липсва спор по фактите по делото и от същите е видно, че заявеният за проучване за присъединяване обект е на Ф. 30 kW, предвидена за изграждане в свой имот - новообразувано УПИ IX - обслужващи дейности, кв. 54 по плана на [населено място], общ. П., обл. П., в който се намира изградена „Зарядна станция за електроавтомобили“. Т.е, съдът намира, че са изпълнени първата и третата предпоставка, предвидени в чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ.

По отношение на втората визирана в цитираната норма предпоставка, а именно в имота да съществува „сграда“, съдът намира, че изложените в оспорения акт изводите на КЕВР за липса на такава по смисъла на закона, са правилни и законосъобразни.

В ЗЕВИ не се съдържа определение за понятието „сграда“. Дефиниция на понятието се съдържа в Закона за енергийната ефективност. Съгласно § 1, т. 27 ДР ЗЕЕ сграда е конструкция със стени и покрив, в която се използва енергия за регулиране на вътрешната температура. Същата дефиниция е приета и в § 1, т. 20 ДР Наредба № 7 от 2004 г. за енергийна ефективност на сгради. Разграничението между „сграда“ и „постройка“ е посочено в Наредба №7 от 22.12.2003 г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони, издадена на основание чл. 13, ал. 1 ЗУТ, като сградите се отнасят към основно застрояване, а постройките към допълнително застрояване.

По делото беше приета и изслушана КСТЕ. Видно от съдържанието на същата, в

по-голямата ѝ част са цитирани нормативни текстове, на основание на които експертите правят правни изводи, които съдът не може да кредитира, тъй като не представляват изводи, базирани на специалните знания на вещите лица. От констативната и заключителна част на КСТЕ се установява, че в процесния имот е изградена „зарядна станция за автомобили с обслужваща сграда“ проектирана да се изпълни от стоманена носеща конструкция, метални носещи конструкции, тип „Пергола“. Носещата конструкция е изпълнена от горещо валцувани и студено огънати и стоманени профили-колони, греди, ребра, лежи върху основи: плосък, стоманобетонов единичен фундамент с размери 170x170x20 см., армиран със заварена мрежа тип № 8, вкопан в терена и положен върху уплътнена, двупластова баластрова основа с дебелина 25 см на всеки пласт. В заложените предварително закладни части във фундамента са монтирани (анкернирани) и бетонирани в ъглите Г-образни стоманени колони със сечение 160x120x3 мм, за които се монтират външни термопанели.

Както се посочи по-горе разграничението между „сграда“ и „постройка“ е посочено в Наредба № 7 от 22.12.2003 г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони, издадена на основание чл. 13, ал. 1 от ЗУТ, като сградите се отнасят към основно застрояване, а постройките към допълнително застрояване. В процесния имот е изградена „зарядна станция“ за автомобили, проектирана да се изпълни от стоманена носеща конструкция, метални носещи конструкции, тип „Пергола“.

За определянето на обекта като преместваем или строеж следва да се съди от неговите характеристики, обусловени от естеството на използваните материали при неговото изграждане и начина на самото изграждане и свързването на съоръжението с терена. По принцип строеж по смисъла на § 5, т. 38 ДР на ЗУТ е всяко съоръжение, което изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята. В случая няма изменение на терена, съоръжение, което да изменя субстанцията на земята, в противоречие с изискването да не се нарушава целостта на терена под преместваемите обекти. Доказателство за характера на съоръжението като строеж е и безспорно установеното обстоятелство за трайно прикрепяване към терена, промяна на неговата цялост, както и невъзможността за премахването на съоръжението само чрез демонтаж. Демонтажът е ред, обратен на евентуален монтаж и следва да се извършва без разрушаване. Пергола/навес представлява проста конструкция или арка с рамка, която се състои само от странични колони и напречни греди и няма стени или покрив - т.е. не е масивна постройка и не отговаря на понятието „сграда“. Съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗУТ застрояването по смисъла на този закон е разполагането и изграждането на сгради, постройки, мрежи и съоръжения в поземлени имоти. Въпросната пергола/навес е поставена с цел да поддържа съоръжението. Съоръжението е „зарядната станция“ и е неразделна част от него и не може да съществува отделно по план и проект. Т.е. не е сграда, не е постройка, а следва също да се определи като съоръжение, спомагателно, помощно. Съществуващата във въпросния имот „зарядна станция“ нито служи за обитаване/живеене, нито представлява предприятие, реално ползващо електрическа енергия за производствените си нужди, нито въобще в него има или е възможно да има реално потребление на електрическа енергия видно от размерите.

С оглед на изложеното, съдът намира за обосновани изводите на КЕВР, че не са изпълнени предвидени в условията на кумулативност предпоставки визирани в чл. 24, т.1 от ЗЕВИ.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че в горният смисъл е и Решение № 1531 от 17.02.2022 г. по адм. дело № 4787/2021 г. на ВАС, Трето отделение

постановено по идентичен случай и страни относно други подадени от [фирма] заявление за присъединяване на обекти отново на „Зарядна станция за електроавтомобили“

С оглед гореизложеното, съдът приема, че оспореното Решение № Ж-483 от 10.07.2020 г. на КЕВР е правилно, а жалбата на [фирма] е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и предвид направеното в съдебното производство искане на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200,00 лева за настоящата инстанция.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно АПК, Административен съд – София – град, III-то отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК] срещу Решение № Ж-483 от 10.07.2020 г. на Комисия за енергийно и водно регулиране, с което е прекратено административното производство, образувано по жалба, вх. № Е-13-262-71/15.05.2020 г. на [фирма] срещу Е. Юг ЕАД.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н Ц., [улица], представлявано от Д. И. И., чрез адв. М. П. Ч. да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране юрисконсултско възнаграждение в размер на 200,00 (двеста) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 -дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: